

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Etlar, Carit.; Carit Etlar [i.e.: Carl Brosbøll].

Titel | Title:

Skygebilleder

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : H. J. Ping & Søns Forlag, 1846

Fysiske størrelse | Physical extent:

82 s.

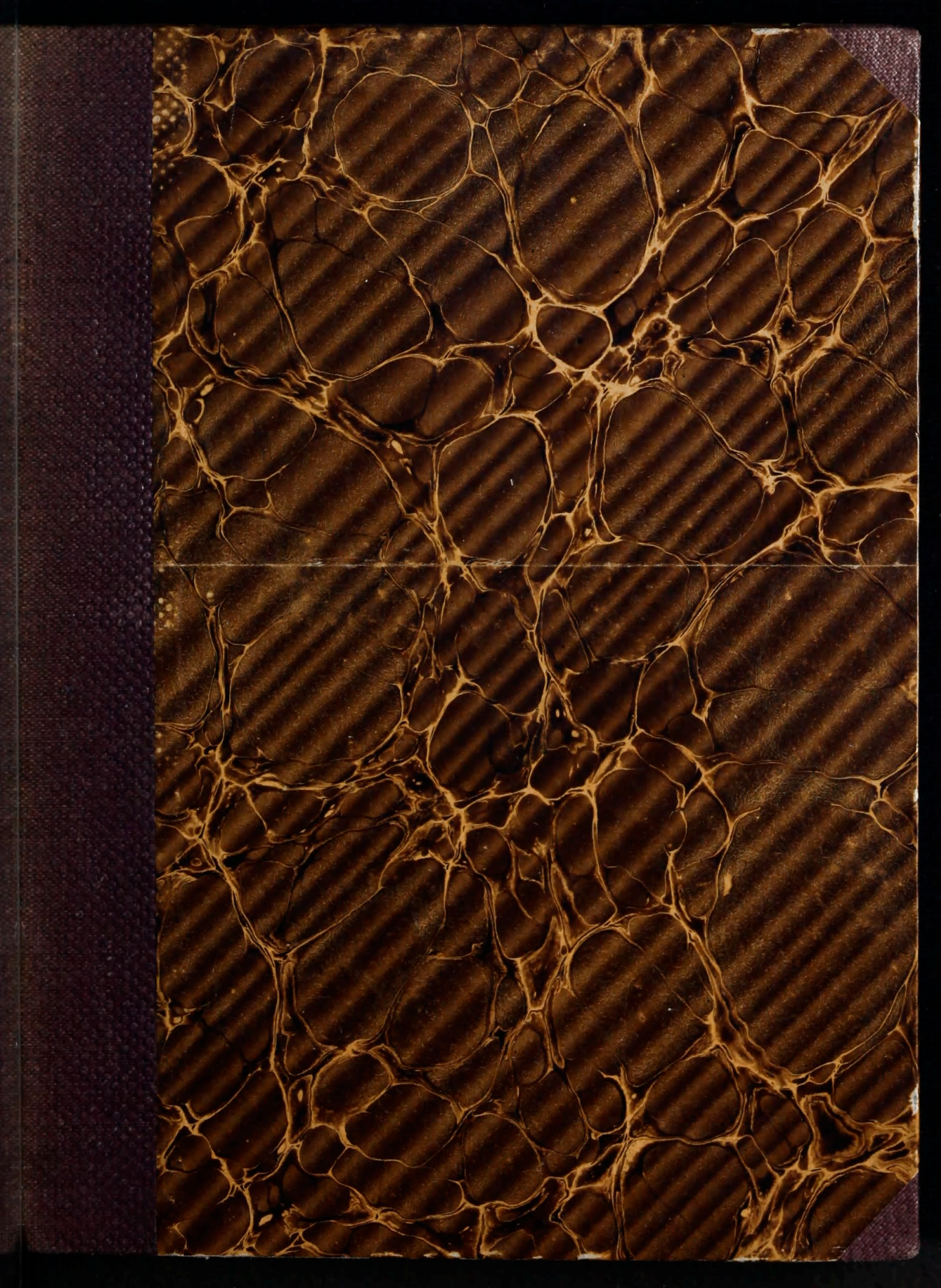
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





53, - 226.

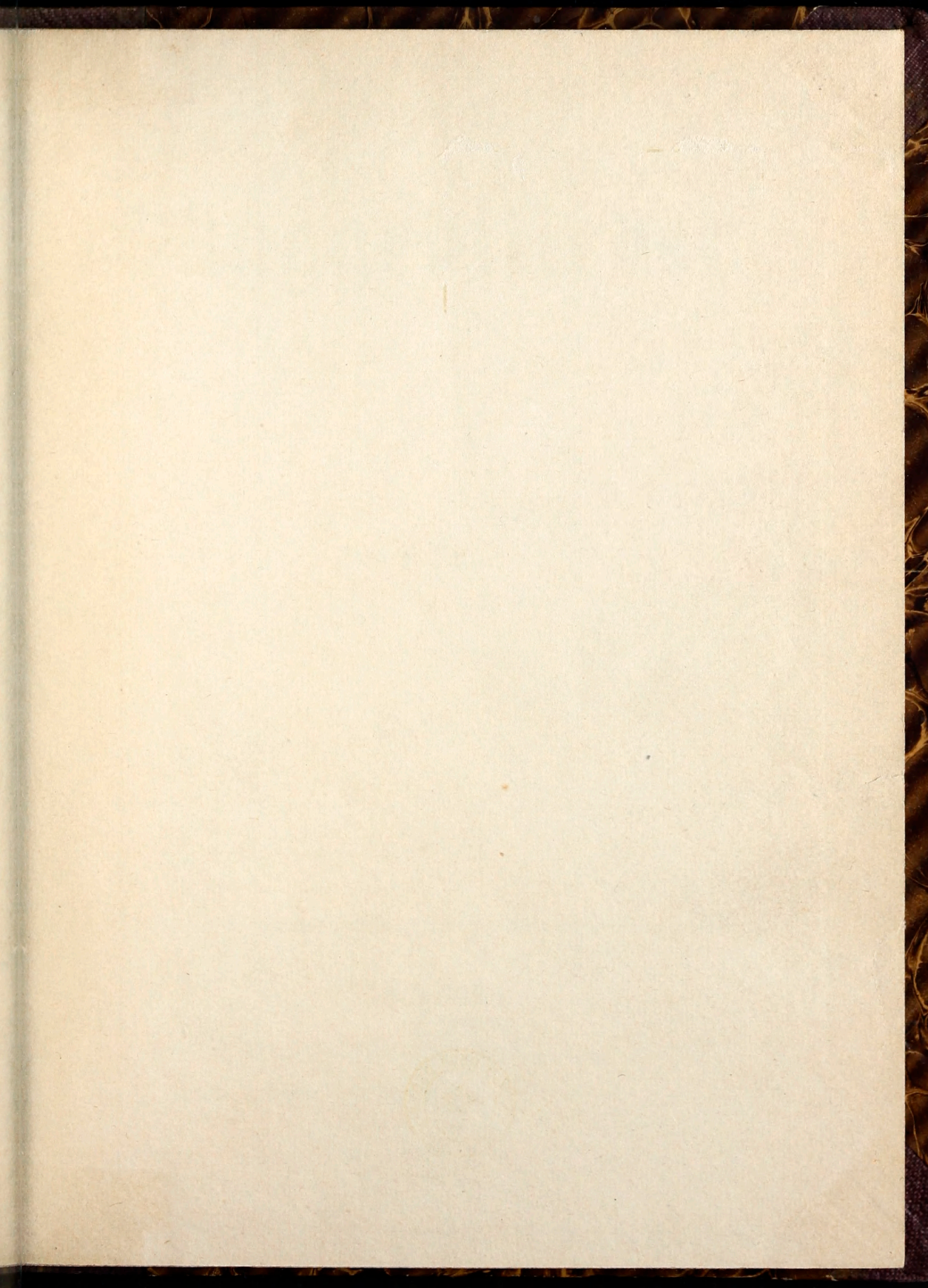
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°



1 1 53 0 8 04717 3

+ REX





Skjggebilleder

af

Carit Etlar.

1846.



Kjøbenhavn.

Paa H. J. Bing & Sons Forlag.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.



Inisthona.

Et Døstans Billede.

Middagssolens Straaler lege
Paa de dybe Bandeds Bølger,
Og Orkanen slumrer stille
Drømmende ved Skyens Bryst.
Biben flyver over Heden,
Kredser om blandt Kjerets Nor,
Gentlig ligger der en Gravhøi
Med en gammel Birk til Mærke,
Gonnar hviler under Skyggen,
Hunden gispes ved hans Fod.

Begge sove, Hund og Jæger,
Træt af Jagtens lange Løb.

Drømmer Connar? See han smiler,
Diet hæver sig og glindsjer,
Stirrer henrykt paa en Qvinde,
Der i Bøn ham taler til.
Straalende hun kom i Drømmen,
Som en Morgensol bag Nat.
Snehvid Barmen stiger, falder,
Lig den unge Svanes Bryst,
Naar i Vaarens Stund den seiler
Syngende hen over Sø.

„Hvo er Du, min unge Søster?
Hveden kom Du hid til mig?
Dine sorte Dine gløde,
Som en Ild i Klippehulen,
Dg din Fod er snelle Stormvind,

Naar den flyver gjennem Lyngen,
Dg din Stemme toner liflig,
Som en Sang om Fædres Daad,
Helten glæder sig i Hallen,
Mens hans Dre lytter til.
Morgenlysets klare Straale!
Hvorfor dvæler Du paa Heden?"

„Har Du glemt den Dag da Helte
Feided paa det grønne Mora?
Dødens Fugle fløi om Balen,
Sang de faldne Kæmpers Pris.
Solen saae i Strid dem stande,
Solen sank, de kæmped end.
Nran, den vognbaarne, seired,
Dg om Natten mødtes Helte
I hans Hal til Skallers Fæst.
Vi To mødtes ogsaa Connar,
Du har vel forglemt det nu?"

Sang Du dog min Nos i Lyndom,
 Saae mit Dies omme Blik,
 Saae min Kind i Blod at gløde,
 Som en Morgensky for Sol."

„Inisthona! — Inisthona!
 Siig, hvi vandrer Du saa ene
 Paa den mørkebrune Hede,
 Hvor henfarne Nander bo?
 Hvorfor bøier Du dit Hoved
 Som en visfen Blomst mod Jord?
 Hift, i Krans Hal, jeg saae Dig
 Smile ved hans Skallers Fest,
 Medens Sværdets unge Helte
 Beiled til dit Dies Straaler,
 Og hvidhaaret Barde stemte
 Harpen til din Skjønheds Pris.
 Hvor er Kran, Kampens Binge,
 Faste Fjeld i striden Strøm?"

Gik til Kamp han over Havet,
 Som et Nordlys gjennem Sky?
 Eller jager han Bildornen,
 Hift paa Ullins grønne Høie?
 Hvor er nu hans Nøst, saa vældig,
 Som en Bjergelvs vilde Fald,
 Naar ved Foraarstid den styrter
 Over taffet Fjeldryg ned?
 Hvor er Vinden, paa hvis Vinge
 Rygtet om hans Manddom foer?

„Vinden sukker hift i Dalen,
 Hvor den grønne Tidsel groer,
 Vifter Skjæget over Gruset
 Ned mod Arans sunkne Gal.
 Helten jager ei paa Bjerget,
 Gik ei heller over Sø,
 Og hans Stemme er forsvunden,
 Som en Gnist af slukket Brand.

Uran sover nu ved Floden,
Inde i det snevne Huus,
Mørket vogter paa hans Slummer,
Døren er en mosklædt Steen,
Brune Hasler sprede Skygge,
Birken ved hans Hoved staaer.
Flyver Stormen over Landet,
Dvæler den bestandig der,
Sætter sig i Green og ryster
Morgendug paa Graven ned,
Hæver saa sin dybe Stemme,
Til et sorgfuldt Mindeqvad,
Som en Moder, der i Smerte
Klager for sit døde Barn,
Og ved Lovfaldstid den dækker
Heltens Seng med røde Blade.
Men hans Aand paa Stormen rider,
Hver en Nat hen over Heden,

Hvor i Live han omhyvblede
Sværdets Lynild, Fjenders Bane.

„Egens Baal var slukt i Hallen,
Aran og hans Kæmper sov.
Fredens Green stod foran Døren,
Skjoldet støvet hang paa Bæg,
Nattens Vinge laa paa Jorden,
Elvens mørkblaa Bænde blunded,
Maanen skinner blegt i Osten,
Blegere var Temors Kind,
Da han varlig med sin Skare
Lyster hen til Arans Borg,
Som den rædde Ulo i Mørket
Lyster sig mod Jægerhytten.
Skumle Temor! lig en Saage,
Svævende om sumpigt Kjør,
Aldrig vover den at hæve
Sig mod Bjergets Hoved op.

Sagte Mattens Mander hviste
Svageren hans Røst dog var,
Dg ustadigt Diet flammer,
Som et Nordlys hid og did.
Aran vil i Mulm han fælde
Derfor kom de sammen nu,
Talrige som Flodens Strømme,
Der et mægtigt Bandsald danne.

„Kampens Gny led trindt om Hallen,
Blodigt Sværdets Fæst begyndte.
Gik fra Søvn da Arans Helte,
Op til Kamp, fra Kamp til Død.
Dig en Klippe, der af Lynet,
Kløvet, styrter ned i Dal,
Bryder Egens Top og Stamme,
Knuser Hytten og dens Eier,
Saadan raser Demors Skare,
Hyppigt falder Slag paa Slag,

Som i Smedens Effe Hamren
 Falder paa halvfærdig Hjelm;
 Eller som en Tordens Gjenlyd
 Muller om fra Bjerg til Bjerg.
 Uden Skjold, med Brystet blottet,
 Kæmper Aran blandt sit Folk,
 Kom for dem, som Tordenregnen,
 Naar i solhed Dal den falder,
 Kom for Fjenden, som en Lynild
 Der fortærer Hedens Græs.

„Demor! feige Trælles Hersker!
 Usle Søn af skjændet Moder!
 Hvorfor kommer Du i Mørket,
 Som de onde Stormes Rytter?
 Frygter Du, at Dagens Dine
 Spotte skal din blege Kind?
 Bjørnen kæmper kun i Lysset
 Nædde Ulv er Nattens Ven.“ —

„Lidet frygter jeg for Dagen,
 Solen saae sit Mafsyn tidt
 I mine staaiblaa Rustnings Plader,
 Og i Spydets blanke Od.
 Heller ei jeg frygter Nogen
 Som af Himlens Mandre drifter.
 Hæere for mit Bud sig bøie,
 Døden er mit Dies Lyn.
 Slagets Lykke jeg behersker,
 Stormens Kraft er i min Arm,
 Kæmpers Hjerteblod har tegnet
 Temors Manddom her paa Sværdet,
 Og de mørkblaa Elve sagtnes
 Ved min Stemmes Tordenroft.“

„Ja, Du est mandhaftig, Temor!
 Staaer i Kampen som en Sky,
 Der fra halvslukt Brand opstiger,
 Og af Drengens Stof adsplittes.

Skibet med de hvide Bryster
Sporløs gaaer i dyben Strøm,
Sporløs som dets Wei vil ogsaa
Svinde hver en Daad Du øved.
Barden skal i Sang Dig glemme,
Hunden lege paa din Grav,
Dine Sønner skulde blues
Naar man nævner dem dit Navn.
Vel i Ord jeg for Dig viger,
Svagest Baal har stærkest Røg,
Men hvor Sol og Vind er skiftet
Vil jeg stande Slag for Slag.
Præl kan ikke Malmets døbe,
Lad os friste Sværdets Held."

"Kæmpen maa en Dag forsvinde,
I hans Hal vil Spydet rustne,
Skjoldet, fuldt af Sværderrister,
Hænge de paa Bæggen op,

Hunden hyle vil ved Graven,
Dg Vildornen glæde sig.

„Nran faldt, ved Elvens Strømme
Reiste de hans Grav af Steen,
Men hans Minde lever evigt,
Blomstrer frem i Bardens Sang,
Det er Egen udi Skoven,
Med den dybe Pælerod,
Bisne end de andre Stammer,
Reiser den dog frit sit Hoved,
Dg hver Vaar, som kommer, sletter
Friske Skud om stolte Tinding.
Nran faldt, hans Haller brændte,
Uglen skriger i Ruinen,
Snart vil Græs og Bregner vore
Paa det Sted som fostred Helte.
Bort paa Hindens Fod jeg flygted,
Derfor er mit Die mat,

Som naar Uveirsklyen søber
Baarens Sol i Mulm og Nat.
Smertens Ord er Hjertets Sukke,
Derfor bleges nu min Kind,
Som naar liden Blomst fra Stænglen
Rives af en Nordenvind." —

„Ndrig kunde Connar glemme
Inisthona, Dalens Blomst;
Naar jeg hvilte her paa Heden,
I den tause Middagsstund,
Formed Himlens Sky dit Billed,
Dg min Længsels Sukke steg.
Hver en Fugl, som sang i Lunden,
Bar til mig din Stemmes Klang;
Men min Sjæl i Krigen hvilte,
Dg min Lyst i Helteros.
Fjendens Sværd jeg ønsked, skulde
Tegne Manddom paa mit Skjold,

Før jeg atter kom til Kran,
 Som en Gæst ved Skallers Gilde.
 Siger Du hans Hal er sunken,
 Saa staaer min dog fast endnu,
 Hvil Dig der, Du Flod, som qvæger
 Alle Blomster i din Nærhed.
 Bo hos mig, Du Vind, som kjøler
 I den hede Sommerbrand."

Og de gif til Connars Haller
 Inisthona blev hans Liv.

Er in med de lumste Blikke
 Saae den unge Mø i Hallen,
 Saae den hvide Barm at stige
 Hvergang Connars Stemme lod,
 Saae de blege Kinder rødme,

Hvergang deres Blikke mødtes.
Sed som Gæst han da bag Arnen
Baalets Flamme vendt fra sig,
Stirred i de sorte Dine,
Medens hendes Sjæl udstrømmed
I en Sang om Arans Hæder,
Og om Heltens Kamp og Død.
Men den Sidste af hans Stamme
Det var Du, o Inisthona!

Erin var en Helt i Slaget,
Hvor han stred gif Seiren frem.
Mangen Steen paa vilde Hede
Reiste sit mosklædte Hoved,
Mellem blege Græs og Bregner
Minder om det Værk han øved.
Aldrig skaante han den Faldne,
Døden paa hans Sværdod sad.
Som i Dal Deftanen raser

Allt forsvinder for dens Nande,
Og den Fremmede som kommer
Seer den blege Sorg og Ddet
Ruge mørk paa Livets Grave.
Saadan Erin var i Kampen.

Erin var en Helt paa Jagten.
Da blandt Fjeldene de jøge
Mødte han alene Bjørnen
Paa den høie Klippesti.
Smal var Beien, Dyret frygted,
Viste ei sin Tand til Kamp,
Fredelig den gik langs Dybet,
Gjorde Plads for ham paa Stien.
Erin lysted dog at kæmpe,
Agted ei den smalle Bei,
Kasted Spydet, tirred Bjørnen,
Dvalte den i sine Arme.

Inisthona vendte Helten
Bort fra Slagets røde Marker.
Grublende han gik paa Heden,
Men hans Sjæl hos hende hvilte.
Alle Dage, alle Nætter
Elfkobsfuglen for ham sang,
Først den lod, som Myggens Surren
I en stille Aftenvind,
Men tilsidst som Tordenbrølet,
Naar de vrede Skyer kæmpe.

Spændte Buen hun i Dalen,
Ved de brune Hjortes Leie,
Fulgte han bestandig hende,
Som en Hund sin Herres Fjed,
Og hans Dine var som Ornens,
Naar fra Klippens Lind den seer,
Gjennem Skyer, ned paa Hinden,
Som ved Floden sorgløs leger.

Inisthona han fortalte
Sine Fædres Kampbedrifter.

„Over Bjerg og Dal gaaer Sangen
Om det Folk som drog til Ullin,
Kæmped mandeligt og seired
Overalt paa Slagets Mark.
Meget Blod dog først der spildtes,
I de grønne Floders Dale.
Mangen Qvinde sad paa Fjeldet
Gensom ved den dybe Sø,
Ventende sin Elfers Komme;
I hver hvidklædt Bølges Skum
Haabed hun hans Seil at skue.
Mangen Kind blev bleg af Længsel,
Medens Klagen fløi paa Binden. —
Aldrig kom de dog tilbage,
Thi paa Ullins nøgne Heder,
Nyster Tidslen længst sit Hoved

Over Heltens muldne Been.
Jægeren sit Maaltid nyder
Mens han hviler sig paa Graven,
Hvisker stille: her er Stedet
Hvor de holde Kæmper sove.

„Mithal var deres Bane,
Stod som Fjeld i vilden Strøm,
Tusind Bølger mod det styrte,
Brydes paa dets haarde Bryst.
Daglig han en Fjende æsked
Til at prøve Holmgang med sig,
Og hver Aften tørre Hede
Tørstig drak den Faldnes Blod.
Morlos mørke Dine lynte
Da han saae hvor svart de stædtes:
Ikke saadan Fædre strede,
Svage Lam mod sulten Ulv,
Gre Moras Kæmper Dreng,

Som ei kjende Kampens Teg?
 Uathal! mit Sværd har klinget,
 Det vil drikke Blod af Dig,
 I min Hal dit Skjold skal rustne
 Lad os prøve Malmets Bid. —
 Gik han saa til Kamp paa Holmen,
 Uathal og Morlo strede.
 To drog ud mod Morgenstunden,
 Een kun vendte hjem igjen.
 Og da Aftensolens Straaler
 Seiled paa de dunkle Blande
 Kom med Kongens Skjold paa Nyggen
 Helten Morlo, træt af Kampen.
 Connars Slægt er ei i Sangen
 Morlo det var Erins Fader.“

Inisthona ham gjensvared:

„Jeg har hørt om denne Kamp.
 Hjemme saae jeg ogsaa Skjoldet,

Som fra Uathal blev bundet;
Thi min Fader, den vognbaarne
Aran, fælded Helten Morlo;
Dg med Skjoldet, Kampens Bytte
Leged jeg som Barn i Hallen."

Førstegang paa Jagt de mødtes
Var hans Ord en Sommervind,
Som, naar Solen synker, vifter
Kjølning ned til alle Blomster,
Dg dens milde Klæde drysfer
Aftendug i sunkne Bæger.

„Naar jeg seer Dig, Inisthona!
Boer der Lykke i mit Bryst.
Det er roligt, som naar Solen
Lysfer med sit klare Die
Gjennem Uveirssky og binder
Stormen, der har pidsket Bølgen,

Blottet Hvalens mørke Ryg.
 Gjennemsigtigt ruller Habet,
 Viser Bundens Sølvberglands,
 Og hver liden Fisk som leger,
 Nede mellem Dybets Stene.“

Sorgløs vandred Inisthona
 I de brune Hjortes Dale.

Andengang de talte sammen,
 Var hans Ord som naar en Flamme,
 Brænder mørkerød i Skoven,
 Tændt ved Træets vaade Løv.
 Ureen stiger den og falder
 Blusfer blot, men varmer ei.
 Qualme Røg omkring den hvirvler,
 Og fra Stammens raadne Huller
 Kryber Snogen frem til Lyset
 Bækket af sin trygge Dvale.

„Som en Mand paa Bindens Binger
Kommer Du i hver en Tanke,
Dvæler hos mig paa mit Leie,
Hvisker Drømmens Løgn i Dret,
Lover Smil af dine Læber,
Omhed af dit Dies Straaler.
Lykens Fugl om Natten synger,
Savn er alle Dages Gæst,
Inisthona, varme Daglys!
Hvorfor vender Du Dig bort?
Vær en Sol, som kalder Frugten
Frem af mine Drømmes Blomst.“

Sorgløs vandred Inisthona
I de brune Hjortes Dale.

Trediegang han mødte hende
Var hans Ord som naar en Flod,
Hæmmet i sin Fart af Klipper,

Pludseligt dem gjennembryder.
Fraadende i Dal den vælter,
Byder hver en Hindring Trods.
Mosbegroede Ege styrtes,
Knuses i dens stærke Arm.
Snillets Værk tilintetgjøres,
Døden seiler paa dens Strøm,
Langveis bort den kaster Skummet,
Dalens Fugle frygtsomt tie.
Ornen selv paa Klippetinden
Flygter skyndsomt fra sin Nede.

„Voi Dig til mig, Inisthona!
Baarens milde Blomsterduft!
Jeg vil nære Dig i Hallen
Med mit eget Hjerteblod.
Nævn mig hvilken Priis Du fordrer,
See, jeg vil betale den.
Lad mit Navn dø bort i Sangen,

Naar kun Du tilhører mig,
Lad min Haand i Kampen visne;
Af hver kraftløs Dreng, som hæver
Armen blot til Kamp mod Hunde,
Vil jeg lade mig beseire.
Nævn mig hvilken Priis Du ønsker,
Var det end et Brodermord.
Fordrer Du min Moders Hoved,
Billig vil jeg bringe det,
Svøbt i hendes hvide Loffer,
Smile ad de brustne Dine."

Sorgløs vandred Inisthona
I de brune Hjortes Dale.

Løvet falder, Græsset visner,
Og Orkanen kom fra Ork,

Erin drog paa Jagt med Connar
 Over Fjeldets mørke Ryg.
 Hunden fulgte, taus de vandred.
 Erins lumste Blikke funkled.

Stedsse høiere gif Veien,
 Hvor de ferske Kilder samles
 Før, som mægtigt Fald, de styrte
 Skummende i dyben Dal.
 Stoltest Eg fra Høiden ligned
 Markens allermindste Straa
 Intet Spor til Liv de mødte,
 Græs og Blomst ei spired her.
 Fjeld paa Fjeld sig vildt optaarned,
 Vandet risled ud fra Spalten,
 Og igjennem Klipperisten
 Lød Orkanens Klagesang.

„Hvorhen fører Du mig Erin?“

„Lad os gaae til Hindens Leie.“

Stedsse høiere de stege,
Der hvor Skyerne sig samle,
Kredsende om Bjergets Isse.
Lette Steenbuk flygted skyndsomst
For de tvende Vandringsemænd.
Hunden stille stod og tuded,
Bøved ei at følge længer,
Og forbaused stirred Ornen
Ned fra Klippens hvide Tinde,
Flagred bort, imens den hæved
Varslende sit hæse Skrig.

„Hvorhen fører Du mig Erin?“

„Lad os gaae til Ornens Nede.“

Og igjen de opad stege,

Der hvor Sneens hvide Lagen
Fast om Bjergets Bryst sig lægger,
Dg den kolde Taage stivner
Under Stormen, som med Klage
Stedsse svæver over Dybet.
Taagen sig de, er Mander
Af de Onde og de Feige,
Uberømte, ubesungne
Dvæle de i Bjergets Klostet,
Stjule Dei for Vandringmanden,
Som i deres Nærhed kommer,
Dg i Vaar, fra Bjergets Tinder,
Nulle de Lavinen ned
I de dybe Dale, glædes
Kun ved Klageskrig og Jammer.
Aldrig hvilte noget Die
Der hvor nu de Tvende gif;
Foden mægted knap at fæste
Sig paa Bjergets glatte Ryg.

„Hvorhen fører Du mig Erin?“

„Jeg vil see om ei Du svimler,
Følg et Stykke med endnu,
Hift til Fjeldet som mod Himlen
Hæver stolt sit hvide Hoved,
Spottende Orkan og Tid.

Connar! naar vor Slægt og Høien
Som dem skjuler, sporløs synker,
Dette Fjeld skal være Minde
Om den Daad vi To har øvet.“

„Som en Taage over Dalen
Dunkel er din Tale mig
Helten ved sin Daad sig glæder,
Naar de mørke Loffer bleges,
Naar om Baal en Vinteraften
Slægt og Frænder samlet er.
Oldingen en Bue skjærer

Uf de seige Alfesener,
Til sin Søn og Drengens Kinder
Gløde ved de Ord den Gamle
Om sin Manddomstid fortæller.
Hvad en Helt har øvet lever
Evig i hver Bardes Qvad,
Mistner da hans Skjold i Hallen,
Jevnes end med Jord hans Grav
Han, som Nygtets evigunge
Søn, i Sangen aldrig glemmes.
Klippen er de Feiges Bolig,
Her ei færdes Lysets Børn,
Den vil heller ei fortælle,
Nogen Manddomsdaad om os.
Hvorfor knuger Haanden Sværdet?
Hvorfor brænder saa dit Blik?
Hvorfor gløde dine Kinder,
Som et Kobberskjold ved Ild? —
Tal min Broder! raad din Gaade.“

„Vend dit Die ned i Dybet,
Der staaer Graven længe kastet,
Breder ud de stærke Arme
Venter paa sit Dffers Komme.
Hører Du Orkanens Stemme,
Dig en Qvindes Sørgeqvad?
Hører Du paa Fjeldet Ornen
Skriige sulten efter Nov?
Drag dit Sværd da, lad os kæmpe,
Gonnar, for vor Manddoms Hæder.“

„Ikke for vor Manddom, Erin!
Den paa Slagets Mark blev prøvet.“

„Drag det dog, vi ville kæmpe
For det Had mit Hjerte føler.“

„Fredens Green vor Haand har plantet,
Kun til Kamp mod Wildt vi gif.

Derfor ei jeg med Dig strider
 Før en bedre Grund Du giver.“

„Drag da Sværdet for den fagre
 Inisthona i din Hal,
 Længe hun mit Hjerte fryded,
 Planted Attraa i hver Tanke.
 Connar! lad os stride sammen,
 Hun skal være Seirens Løn.“

„Ei jeg kæmper for at vinde
 Hvad der alt mig hører til.
 Inisthonas Blik har aldrig
 Dvælt paa Dig i Løndom, Erin!
 Jeg kun boer i hendes Tanker
 Hun er Solen i min Hal.
 See! mit Sværd jeg Graben ofrer,
 Buen, hvert af mine Vaaben,
 Ligger der nu dybt begravet,

Bærgeløs jeg for Dig stander.

Vi kan ikke kæmpe sammen.

„Ikke kæmpe!“ Erin raabte,
 Og hans Nafsyn Breden mørknede,
 Som naar Ilden, tændt bag Taage
 Farver denne med sit Skjær.
 Og hans hele Legem skjælved,
 Som et Træ i Strømmens Bunde
 Naar Orkanens Time kommer
 Og fra alle Sider Bølgen
 Stormer mod dets nøgne Stamme.
 „Ikke kæmpe!“ Erin raabte,
 „Nei! vel ei før Du har hentet
 Dine Vaaben op fra Dybet.
 Gaae min Helt, bring dem tilbage!
 Men indtil Du atter kommer,
 Juisithona min skal være. — —“

Gonnar greb han, skreg og slynged
Ham i dyben Afgrund ned.

Inisthona sad i Hallen,
Bøiet, som en visnet Blomst.
Som de blege Stjerner skinne,
Naar en Vinteraften Stormen
Hyller dem i regnsuld Sky,
Saadan nu de mørke Dine
Lyste gjennem Smertens Taarer.
Hjertets Løndom: Savn og Længsel,
Tegned Sorg i hendes Træk,
Dg hun sang med sagte Stemme,
Som en Høstvind gjennem Sivet,
Om sin svundne Elskovs Lykke.

Erin sad i Hal hos hende,
Beiled til den unge Qvinde.
Had i Hjertet, Blod paa Haanden,

Omhed strømmed fra hans Læber.

See! da smiler Inisthona,

Og hun hæver stolt sit Hoved,

Myster sine sorte Lokker,

Der om Hals og Barmen rulle,

Som i Baar de mørke Elve

Flyde ned fra Bjergets Isse

Over Sneens hvide Flade.

Og med søm og kjærlig Stemme

Til sin Veiler saa hun taler:

„Sang for Glæden, Smil for Livet,

Glemfel, Erin, for det Døde!

Gonnar kommer ei tilbage,

Vel! jeg vil tilhøre Dig.

Hvorfor dvæle taus i Sorgen?

Bønnen frommer ham dog ei,

Endnu er der i mit Hjerte

Plads til Dig, min gjæve Helt!

Tag mig da, jeg Din vil være,
 Lønne al din Kjærlighed.
 Som to Floder, vidt adskilte,
 Over Bjerger, gjennem Dale,
 Længe søgende hinanden,
 Favnes trofast naar de mødes,
 Saadan Elskte jeg Dig favner,
 Aldrig Du forlader mig,
 Og den næste Sol skal smile
 Til mit Hjertes omme Elskov.“

Erin glæder sig som Ulven
 Der har længe listet om
 Efter Rov ved Faaresælden,
 Og til Trods for Jægerskaren
 Henter sig et Lam derfra.
 Inisthona reder Lei,et,
 Breder Bjørnens Hud derover,
 Og da Erin det bestiger,

Flammende af Elskovs Lyst,
Favner hun ham mens hun river
Klingen ud af Sværdebeltet,
Smiler venligt mens hun støder
Den til Hjaltet i hans Bryst.
Af den dybe Wunde sprudler
Blodet paa det redte Leie.

„Dette Stød til Connars Minde!“

Jubler hun, med Glædeskrig.

„Dette for min egen Ære!“

Naaber hun, og atter Sværdet

Sig begraver i hans Bryst.

Ode staae nu Connars Haller,

Uglen skriger hæs i Muren,


Og i Nebnen Flagermusen

Sover trygt sin Vintersøvn.

Vinden sukker der om Høsten,

Hyfter Tidslens Skjæg paa Tomten,

Dg i Gaarden, græsbevoret,
Lyster frygtløs Næven om,
Leger, naar en Sommermiddag
Solen skinner i Ruinen,
Overgiven med sin Unge.
Men iblandt de mørke Klofter,
Høit paa Bjergets Nygge, møder
Eensom Jæger tidt en Qvinde,
Taus, ad vildsom Sti hun vandrer,
Bleg, med Vanvidsmit hun stirrer
I den skumle Afgrund ned.
Det er hende, — Inisthona,
Som paa Connars Komme venter.
Dg paa nøgne Hede hører
Hyrden tidt ved Middagstider,
Medens han imellem Hjorden
Stirrer op paa Himlens Skyer,
Stille, klagende en Stemme
Der bestandig Connar kalder.



Modet paa Valpladsen.

Paa mørke Græshebde der gik en blodig Dands,
Den unge Sol sig speiled i slebne Vaabens Glands.
Mod Danske kæmped Danske, det var en Dag saa lang,
Dg Døden holdt sin Høstfest blandt Hyl og Sværdeklang.

Forst kæmpe de i Rækker, med Dre, Spyd og Sværd,
Saa vælger hver sin Fjende, let var vel Valget her,
Saa kæmpe de paa Jorden, sig i Hverandre bed,
Halvdødt end Blikket myrder, naar Haanden synker ned.

Dg muntert jubler Lærken heitoppe under Sky,
Hør blot, hvor Luren gjalder, see, hvor de Feige fly!
Stridshingsten fnyser, steiler, mens over Dig den gaaer,
Dg Heden drikker Blodet af faldne Kæmpes Saar.

Viborgerbonden kaster sit Skjold og Hjelmen bort,
 Sligt tynger blot i Striden og dækker dog ei stort,
 Saa knuger Haanden Øren. — „Idag har Bonden Fæst,
 Og Herremanden lønner den, der kan tærstke bedst.

Og kan ei Bonden sidde som Gjest i Ridderens Sal,
 Saa kan han med ham kæmpe, paa en og samme Val,
 Og skrives hans Bedrifter end ei i gylden Bog,
 Et Fædreland har Bonden saa godt som Ridder dog.“

Evends ti Gang tusind Kæmper saae Solens Morgenglød,
 Halvpartens Blod ved Middag alt farved Sletten rød,
 Og da den imod Aften sank ned i Vesterhav,
 Kong Volmars Helte redte den sidste Mand hans Grav.

Hvo er hiin mørke Kriger? i Strid Bærserken lig,
 Han slaaes blot for at myrde, ei for at væрге sig.
 Han leer imens han dræber, og kjender Skaansel ei,
 Han leer ad Faldnes Bønner, saaer Døde paa sin Vei.

See, hvor hans Die lyner, see Smilet om hans Mund!
Et saadant tegner Satan sit værste Offer kun,
De hule Kinder skjules af Skjæg og filtret Haar.
Han fælder som en Høftmand, der mellem Rugen gaar.

Ja Svend! ifald Du Mange, som han, blandt Dine saae,
Da vilde vel din Skjæbne et andet Udfald faae,
Dg blev der da paa Grætte end færre Grave ei
Knap havde dog til Leire Kong Volmar fundet Ve.

— „D skaan mig, bolde Kæmpe! jeg er ei Mand for Dig,
Min Haand slet fører Sværdet og Hjelman trætter mig.
Jeg er saa ung, saa bange; jeg beder, naadig vær!
Hjsthenne staaer der Fjender som passe for dit Sværd.“

Han kæmper for at myrde, kun Blod hans Løsen er.
„Du tapre Helt! søg Naade hos Gud, men ikke her.“
Dg Staalet klang mod Staal, da i Pansret Sværdet foer,
Den unge Kriger vakler og synker om paa Jord.

Det sukker under Hjelmen, to Ord hans Dren naae,
 De løde saa svagt, saa dæmpet, dog lytter han derpaa.
 To sagte Ord, og Kampen, som myrded nys af Lyst,
 Staaer skælvende og blegner, — blot for en Qvinderøst.

Rast hæver han den Faldne, hun hviler i hans Arm,
 Svagt banker imod hans Harnisk den unge Qvindes Barm.
 Og da han løser Hjelmen, to Dine mørkeblaa
 Som Baarens klare Himmel den Vilde stirrer paa.

To Dine, næsten brustne, men godt forstaaer han dog
 Det hemmelighedsfulde, det rige Sjælens Sprog,
 Og Slagets vilde Larmen var taus mod denne Røst,
 En Himmel laae i Blikket, et Helved i hans Bryst.

Kun Qvinden Gud har givet et Blik saa sjælsfuldt, ømt,
 Det tolker hendes Glæder, hver Lykke hun har drømt,
 Det eier Manden ikke, kan tidt det knap forstaae,
 Thi Solen lyser ene fra Himlens klare Blaa.

Det tolker hver en Lykke, men hver en Smerte og,
Det er, o skønne Kvinde! din Elskovs bedste Sprog.
Det tolker hvad der dybest og skjult i Hjertet boer,
Naar Sjæl til Sjælen taler og Læben fattes Ord.

End Slagets vilde Engel omkring paa Sletten fløi.
En Krone gjaldt jo Kampen, var Prisen da for høi?
Paa Heden tørres Blodet snart af Enhver som faldt,
Og er med Blod og Taarer en Krone vel betalt?

Endnu gif Dandsen vildsom med Suk og Sværdeklang,
End plukked Sværdet Roser, som ud af Hjertet sprang.
— „Nu muntert danske Drenge! lad see, I skynde jer!
Det lider stærkt mod Aften,“ man skreg i Wolmars Hær.

Som Sorg paa Glædens Grave, taus stod den Kæmpe wild,
Nys rasende, nu stille, nys haard, nu blød og mild,
Nys funklede hans Die, det funkler endnu klar,
Meer ømt maaskee og venligt, thi Glandsen Taarer var.

Forsigtigt var han hende, kun langsom var hans Gang,
 Langt bort, hvor Lærken fredelig paa Kæmpehøien sang,
 Der redte han mellem Lyngen saa blødt et Hvilested,
 Der lagdes hun i Mossen, der knelede Kæmpen ned.

Endnu engang hun Blikket saa mat og ømt opslaaer,
 Det var som Solens Hilsen, naar den bag Havet gaer.
 Vor Verden den forlader, ta'er Afsked først med Alt,
 Han var jo hendes Verden, paa ham kun Blikket faldt.

Og han, med Graad i Die, ved hendes Side laa,
 Hans Taare var som Duggen, naar Aftenen falder paa.
 Hver Blomst ved Solens Afsked, hvert Straa sin Taare har,
 Hvorfor da ei hans Die? Hun ham jo Solen var.

Hun taler: — „D, jeg vidste nok, at vi saaes igjen,
 Fra Hjemmet drog min Længsel mig hen til Dig, min Ven.
 Fra Hjem, fra Fader, Moder, jeg vilde Dig kun see.
 „Du var mig Fader, Moder, Du var mig Mere end de.“

Saa bange jeg Dig søgte paa hver en Sti og Bei,
Torn og Steen har mig saaret, jeg mærkede det ei.
Imellem Lyngen jeg slumred, bød Storme og Uveir Trods;
Thi naar jeg sov herude, min Drøm forened os.

Tvang og Pligten os skilte, de førte hver sin Bei;
Men Sjælene som elske, dem skiller Verden ei.
Derfor igjen vi mødes, jeg har ei Dnsker flere,
Hvi græder Du, min Elskte! Du skal ei sørge mere."

Hun greb hans Haand og trykte den omt til sin Mund,
Hun saae paa ham saa kjærligt i Livets sidste Stund,
Saa smilede hun og døde, — hans Læbe taug dertil,
Den skjald, som naar man kæmper og Graaden tvinge vil.

Nu hvile de fra Striden, endt er den lange Dyst,
Nu synker Solen langsomt til gamle Havmands Bryst.
Nu ringer Kirkeklokken rundtom fra hver en By,
Og Lærken synger muntert i den blaalige Sky.

Lydt jublede de Kæmper, som Seiren vundet har,
 Lydt jublede Kong Bolmar, thi hans nu Kronen var.
 Lydt jublede og de Ravne med vilde Blædeskrig,
 Imens de fløi til Sletten og mætted sig af Lig.

Men Svend, den træske Kæmpe, som nys paa Purpur laa,
 Han ligger nu paa Heden imellem Lyng og Straa.
 Paa Purpur før han hvilde, nu paa en nok saa god,
 Thi den har Kongen farvet med sit eget Hjerteblod.

Nys Tusind for ham knæled, endnu de boie sig,
 Og reises aldrig mere, de knæle her som Lig.
 Han ligger blandt sin Skare, forstummet er hans Røst,
 Valravnen slaaer med Vingen og hakker af hans Bryst.

Til Hjemmets Fred, fra Slaget, sig Krigeren har vendt,
 Hvor Ravensnes Bærk begynder, der er Menneskets endt,
 Kun Han alene dvæler, ei bedre Hjem han har,
 Et Lig laae i hans Arme; dets Grav alt kastet var.

O, dette Ord „alene“ det dræber hver en Lyst,
 Alene skal Du gjemme hver Smerte i dit Bryst,
 Alene skal Du kæmpe Dig gennem Verden hen,
 Alene skal Du vandre fra Verden bort igjen.

Dog ene var han ikke, thi Tanken kalder frem
 Saa mangent sundet Billed, han lever op i dem.
 Han drømmer, sværmer, elsker, som i sin Ungdoms Vaar,
 Han beiler og forkastet fra Brudens Slot bortgaaer.

Men der var ingen Lykke, ei Fred i Tanken meer,
 Som halvtudslettet Billed han kun sin Fortid seer,
 Forbi er Haab og Sværmen, forbi er Drømmenes Lyst,
 Hans Elskovsgjenstand hviler som Dig nu ved hans Bryst.

Det larmer over Setten, roblysten nærmer sig
 En Skare for at plyndre de dræbte Heltes Dig.
 Dem gjør ei Egeløvet for Kamp og Saar betalt.
 For dem er Seiren Intet, men Seirens Bytte Alt.

Han leer ad deres Komme, med Spot han paa dem seer.
Hvad er der vel i Verden, som han kan frygte meer?
En Grav nys Sværdet danned, end er deis Værk ei endt,
Paa Graven skal der offres som Hædersmonument.

„En Kamp, min unge Qvinde, for Dig jeg kæmpe vil,
Dg saa Farvel til Livet, nu stunder Hvilen til.
Har end hiin Verden ikke for os eet Samlingssted,
Velan, vi dø dog sammen, det glæder jeg mig ved.“

Fuldmaanen svagt kun lyser, i Sky den svøber sig.
Man hører Sværde klorre, man hører svage Strig;
Da Skyen var forstunden var og den Kamp forbi.
Syv Dig laae rundtom Graven, men tvende laae deri.



Kjærligheds Drømme.

Hen over Vesterhavet der gik en stormfuld Dag,
Bag mørke Sky seer Solen et halvsunket Brag;
Orkanen kom og splintred dets Skrog og Mast inat,
Som Legetøi for Boven det ligger nu forladt.

Forladt? — Nei hør, det klynker! end Noget rører sig
En lille Skibshund sidder hist ved Captainens Lig.
Hvergang en Bølge skyller hen over Skibets Dæk,
Den jamrer sig og dukker sit Hoved ned af Skræk.

Dg midt i Havet svømme, paa Stykket af en Mast,
 To Mænd, hver til sin Ende af Planken surret fast,
 Kun To? — Hvor blev de Andre, som gif fra Borde, af?
 Dem har den dybe Bølge forlængst beredt en Grav.

Den Ene var en Sømand, hans Ansigt arret, stygt,
 Kun Haan og Trods der ligger i hvert et Træl udtrykt,
 Forbrændt han er af Solen og af Passatens Wind.
 Selv Døden kan ei blege den kobberøde Kind.

Paa Havet hist han fødtes, blev vugget ved dets Bryst,
 Den første Lyd, han hørte, det var Orkanens Røst,
 Hans første Blik i Verden hen over Bølgen gled,
 Der svandt hans Ungdomdrømme, der kæmped han og led.

Den Anden var en Yngling, ungdommelig og skøn,
 Hans farveløse Læber bevæge sig til Bøn.
 Et Barn han var af Lykken, opfødt i Glædens Skjød,
 Af Navn blot hidtil kjendte han Livets Sorg og Nød.

Den frygter ei for Natten, som kun i Sollys boer,
 Hvad inderligt man ønsker saa villigt Hjertet troer. —
 Men Himlen som klarest straaler, skal Skyen dække til,
 Det Bryst som Haab bevæger, i Smerte briste vil.

Nu paa hans hvide Pande har Skræk sit Stempel sat,
 Og Blodets Purpurrodme har Kinderne forladt.
 Han skjælver medens Taaren i dunkle Die staaer,
 Og Stormen leger vildt med det loffede Haar.

I navnløs Angst de speide forgjæves efter Land,
 Kun Sø og mørke Himmel, saavidt man øine kan.
 Et Dieblik paa Bølgens skumbvide Top de red,
 Det næste slynger Planken i dyben Afgrund ned.

Høit over dem sang Stormen sin høje Melodi:

— „Jeg har nu Graven redet, kom, hvorfor tøve I?“

Havørnen med sin Vinge af Glæde basker sig:

— „Først Kamp, saa Død, saa mætter jeg mig af eders Lig.“

„O Mylord!“ — skreg Matrosen, — „fornemme, fine Mand!
 Paa Skibet drak Du Binen, drif her det salte Vand.
 Din Slægt og dine Frænder i Marmorkister kom,
 Du Staffel skal begraves dybt i en Fiskebom.

„For hvem har Du nu kruset og salvet dine Haar?
 Træk Handsken af, jeg beder, thi der hvorhen Du gaaer,
 Man ta'er det ei saa nøie med Pynten og med Stads,
 Og ingen naadig Frøken seer her paa vor Seillads.

„Hvor blidt dog Bølgen gynger! det er et herligt Spil,
 Saa venlig Stormen synger sin Buggesang dertil.
 Der Mylord! tag min Flaske. — Hurra! vi synke jo.
 Jeg troer ei Planken længer os bærer begge To.

„Ubeiret kommer atter, vi ville skilles ad,
 En bliver her tilbage, den Anden Fiskefad.
 Tilfældet skal bestemme, her kaster jeg min Hat,
 Den være Seierherre, som atter faaer den fat!“ —

Matrosen kasted Hatten, og Strømmen rev den hen,
 Næste Bølge dog fører tilbage den igjen.
 En heftig Kamp begyndte, da ind mod dem den dreb,
 Men Kampens Preis var Livet og Seiren Lordens blev.

„Du vandt, saa skal vort Fartøi nu kun tilhøre Dig.
 Jeg seer, det gamle Uheld bestandig følger mig.
 Mit hele Liv jeg Lykken har blot i Frastand kjendt,
 Der Mylord! tag min Flaske, den er mit Testament.

Jeg gaaer, Du følger efter, Qvarteer man gier os vel.
 Væs mig et Fadervor for min syndige Sjæl!
 Jeg har ei lært at bede, og kjender ei til Gud. — —“
 Saa taler han og styrter i Bølgerne sig ud.

Han sank og svandt; den Anden med Planken ene flød.
 Rundtom det klang som Dødsfkrig fra Bølgernes kolde Skjød.
 Og sort som Vinternatten, over ham Skyen gaaer,
 Og nede imellem Sivet beredt alt Graven staaer.

Han bad til Storm og Bolge, — det skal nok hjælpe godt!
 I vildsom Dands gaaer Havet, Orkanens Hyl er Spot.
 Saa bønlig bad den Arme til Gud om Hjælp i Nøden,
 Hvem hørte ham? — han svømmer til Undergang, til Døden.

Bønnen standser paa Læben, han haaber nu ei meer.
 Han tømmer hurtig Flasken, og medens dette skeer,
 Forandres Alt og Scenen omskifter for hans Blik,
 Og Phantasien med ham fra Havets Rædsler gif.

Langt bort, ind over Landet, blandt lyse Birkes Hegn
 Seer han i sine Drømme en rig og velkjendt Egn.
 Stormen sover paa Skyen, til Hvile Solen gaaer,
 Dens store, røde Skive halvt nede bag Bjerget staaer.

Smaaablomsten drikker Duggen og aander ud sin Duft,
 Glad synger endnu Lærken i lune Aftenluft,
 Og mens Naturen hviler, blinke Stjernerne ned
 Medtuside klare Dine og vogte paa dens Fred.

D, Alt var skjønt og herligt, men skjønnest fandt dog han
 Den lille Lund bag Slottet, som hist man vine kan.
 Hvor dufte vel de Blomster saa sødt som der i Bang?
 Hvor synger Nattergalen saa sømt sin Elskovs Sang?

Der leged sorgløs Barnet, der svandt hans Ungdomsdrøm.
 Der hørte han en Stemme saa kjærlig og saa søm.
 Der har han seet to Dine af Elskov straalet tidt,
 Til Lunden gif hver Tanke, derhen gaar nu hans Skridt.

Og hist i Pavillonen, hvis Dørre aabne staae,
 Paa bløde Silkehynder, en Kvinde lænet laae.
 Saus lytter hun ved Vinduet, — o, hvor hun dog er smuk! —
 Til Nattergalens Sange og kjæle Elskovsduk.

Som Aftensol paa Sneen var hendes Kinders Blod.
 Og fin og slank Figuren, hver Form elastisk, blød.
 Fra dunkle Blik en Flamme, saa varm og ildfuld gløder,
 En Flamme, der maa smelte hver Gjenstand som den møder.

Af Natten laante Haaret sin mørke Farvepragt,
 Blødt om de fine Kinder og Panden var det lagt.
 Et Smil, let som en Luftning, der over Habet gif,
 Det kommer og forsvinder i samme Dieblif.

See, hendes Dine straaale, de dybe, mørkeblaa
 Svagt lod et Suk imedens hun ud i Haugen saae.
 Men ingen bitter Smerte, ei heller Sorg det gjaldt,
 Halv Længsel og halv Belyst har dette Suk fremkaldt.

Paa Himlen seiler Maanen og skinner i Kamret ind,
 Og raskere flød Blodet og mørkned hendes Kind,
 Da med de fine Fingre hun dækker Diet til,
 Og læner sig tilbage, — i No hun tænke vil.

Der lyde Skridt paa Gangen, hun sank i Drømme hen.
 En sneg sig ind af Døren og lukked den igjen.
 Han, — Mylord hist fra Manken, — og før hun blev ham vaer,
 Paa hendes hvide Nakke et Kys han trykket har.

Et Ord, et Blik, en Hilsen, hun slynger blødt sin Arm
 Omkring hans Hals, han hviler ved den svulmende Barm.
 Et rigt og yppigt Foraar der smiler ham imøde
 Fra disse mørke Dine og Læber purpurroede,

I denne hede Flamme er Savn og Vængsel glemt.
 O, hvilken Skat af Omhed har hun for ham ei gjemt!
 Med Kys hvert Ord han kvæler. — Tæt, tættere ved hans Bryst
 Hvile de bløde Former i taus og navnløs Lyst.

— "Du blev saalænge borte, hvad savnede Du her?
 Hvem har Dig vel, som jeg, i den hele Verden kjær?
 Er skønnere hist Landet, er Himlen mere hed?
 Min Kjærlighed skal bringe paa Jord Dig Himlen ned.

Bliv nu, reis aldrig mere; her skal Du bygge, bo,
 Din Sorg jeg bort vil kysse; i Elskov kun er No.
 Jeg seer dit Die flamme, hvad stirrer Du vel paa?
 Du er saa taus, min Elskte! fortæl mig hvad Du saae."

— „Jeg Sydens Sol saae brænde sin Blod paa Himlen ind,
Men aldrig rødmede Ethen, saa smukt som nu din Kind.
Stjernerne saae jeg funkle, naar Dagen svunden var,
Men aldrig dog to Stjerner, som dine Dine har.

„Pragtfulde Blomster frydred den varme Sommerluft,
Men aldrig nogen Blomst dog var lig din Mandes Duft.
Jeg hørte Fuglene synge i det fremmede Land,
Men aldrig nogen Stemme med din dog lignes kan.

„En navnløs Længsel fulgte hvorhen jeg i Verden drog,
Dg den blev aldrig stillet, uroligt Hjertet slog,
Jeg drømte om Himlens Lykke, dens Salighed og No,
Hos Dig, min unge Qvinde, vil jeg paa Drommen tro.

„Hvor dine Læber brænde! Din Kind er blød og fin.
Kan der i Himlen tænkes en Lykke som nu min?
I disse søde Dine at see Du elsker mig,
Alt dræle i din Nærhed, at leve og døe hos Dig.“

I Lunden var det stille, kun Solsorten sad
 Paa Birken under Løvet og sang et Elskovsqvad.
 I Lunden blinker Stjernen ned gjennem Træets Grene,
 Der vandre Arm i Arm nu to Elskende aleae.

Baar i Natur og Hjerte, saa tause gif de dog,
 Hvad inderligst vi føle det fattes Ord og Sprog.
 I Diet bærer Taaren, Suk hæve hendes Barm.
 Halvt var han hende, halvt hun sig hviler i hans Arm.

Den lyse Silkekjole, som hyller Formen ind
 Bevæger sig med Knitren i Mattens lune Vind,
 Den fine Fod gaaer hurtigt henover Gangens Sand,
 Saa let og blødt er Sporet, at ei det vides kan.

— „Men hvad er det min Elskte! Dit skønne Haar er vaadt.
 Dog jeg begriber Grunden, det er vel Duggen blot.
 Din Favn er kold, — jeg fryser, — ja koldt det var vel der.
 Han vaagner i det samme, — og Havet Barmen er.

I navnløs Angst da speider den Arme efter Land.
Kun Skum og Søg og Himmel, saavidt han vine kan.
Og Alting var forsvundet: Drøm, Lykke, Liv, — han sukked,
Han græd, han sank, og Bølgen sig over Liget luffed.



A n i a.

Der er Sorger i Livet og Savn for hvert Sind,
Der er Taarer, for hver en Smerte.
Der er Modgang, som bleger den friske Kind
Der er Kummer, som knuser vort Hjerter.

I.

Bag de mørke Palmer Matten svinder.
Morgengryet farver Himlens Kinder,
Purpurrødt de gløde i dens Lys,
Som en Kvinde ved det første Kys.

Dybt mod Vesten, i det dunkle Fjerne,
Slukker Solen nu den sidste Stjerne.
Hinden vaagner, leger med sin Unge.
Alle Fugle Morgenbønner sjunge.

Dg i Teltet, over Purpurdækket
 Seer Ania ud, af Sengen vækket,
 Gaaer, med lette Skridt, mens Alle sove,
 For at bade sig i klare Bove.

Ania, den unge, smukke, ranke
 Maal for hver en Ynglings Elskovstankte,
 Hun, hvem Alles ømme Blikke gjaldt,
 Vender Ingens, thi hun elsker alt.

Hvad hun ønsked, savned, har hun fundet,
 Lykke Liv og Sjæl til Gen er bundet,
 Ham gjaldt disse Blikke, søde, ømme,
 Kun for ham har hendes Nætter Drømme.

Naar man saae dem under Træets Skygge,
 Hvert et Ord og Smil var Dolk om Lykke.
 Tvende Blomsterklud paa Palmens Stamme, —
 Deres Liv og Død er een og samme.

Græsset bøied sig og kyssed Foden,
Da hun gjennem Skoven løb til Floden.
Modigt funkler Diet. Morgenbinden
Kjoler dunkle Purpurglød paa Kinden.

Lig en Sommerfugl hun fremad iler,
Smilende til Alt, mens Alting smiler.
Det var hendes Liv: en venlig Morgen,
Sang for Glæden og et Suf for Sorgen.

Lette Klædning hun paa Bredden kaster,
Kødmer over Søens Speil og haster
Ud i Dybet, hurtig ned hun dukker,
Skummende igjen sig Vandet lukker.

Altter paa dets Flade nu hun gynger,
Kommer og forsvinder, Bølgen slynger,
Hvid af Perler, blødt og kjærligt Armen
Om den sjonnes Qvindes Hals og Barmen.

Skjøn som Dnus steg hun op af Beven,
 Da der pludseligt lød Trin i Skoven,
 Bange vil Ania bort sig vende;
 Men en Fremmed spærrer Vei for hende.

Skjælbende hun standser, skjuler Barmen
 Med det rige, sorte Haar og Armen,
 Bøier sig, og fra de fine Kinder
 Hvert et Spor af Liv og Nødme svinder

Dg en Musselman i rige Klæder
 Til den blegnende Ania træder.
 Munden smiler, vildt hans Øie brænder,
 Dg han griber begge hendes Hænder.

Halv bevidstløs hun at tale stræber,
 Ordet skjælver paa de blege Læber.
 „Dad mig gaa,“ hun bad med bønlig Stemme,
 „Mine Frænder vente mig derhjemme.“

„Gaae! Du klare Sol for mine Blikke!
O, ja vist! men ene gaaer Du ikke.
Drøm om Himlen! kom i mine Arme,
Her er Liv og Fyrighed og Varme.

Kom, Du Bramas yndigste Tilbeder!
Til en bedre Lykke jeg Dig leder.
Du skal herske, hvor Du nu maa lyde,
Over mig og Mine skal Du byde.“

Hver en Kamp og Bøn var her forgjæves.
I den Ubekjendtes Arm hun hæves.
Svøbt i Kappen, foran ham paa Sadlen,
Fløi de som en Stormvind gjennem Dalen.

Dræer og Buske, hvert et velkjendt Minde
For Anias lange Blikke svinde,
Som en Død hun i hans Arme hænger.
Fremad gaaer det, — længer, — stedse længer.

II.

Som fangen Fugl Ania sad i Haremets Buur,
 Hun saae med Graad i Diet ud i den fri Natur.
 Vel svinde bort de Dage, de Nætter med derinde,
 Dog gjemmer Bryftet Smerter, der ei med Tiden svinde.

Vel hylles hendes Lemmer i Guld og Silkespind,
 I Haaret flettes Perler, mens Taaren staaer paa Kind.
 Atlass og Edelstene ei dulmer hendes Længsel,
 Et Fængsel selv af Guld er stedse kun et Fængsel.

Vel lyser Solen venligt som hist i Dalen ned,
 Men uden Glæde for hende, hun varmes ei derved,
 Vel funkler Nattens Stjerner i Himlens mørke Blaa
 Som Gravskrift over Tabet de for Ania staae.

Dg Hassan, hendes Herre, saa om og fjærlig var,
Han gjetter hvert et Onske, før hun det yttret har,
Haremets Skjønne sukke, dem ændser han ikke meer,
Ania gjaldt hver en Tanke, Ania blot han seer.

Hun savner midt i Lykken; hun elsker ikke her,
Dg Himlen uden Elskov ei længer Himmel er.
Hvert Middel har han prøvet, hans Taalmod nu forgaaer,
Bed Magt han vil forsøge, hvad Bønnen ei formaaer

Af Odalisten klædes hun i en yppig Dragt,
De fine Lemmer hæves ved denne ødsle Pragt.
Saa gaae de bort af Kamret, til Hassan blev hun kaldt.
Hun aner hvad der venter, men tier dog til Alt.

Det hvide, bløde Atlask, i rige Foldekast,
Bellystigt savner Formen, af Beltet knyttet fast,
Dg over Barmens Sne det lette Slør sig bølger,
En Sne, der smelter ei, skjøndt Hjertets Ild den dolger.

Saa sort var aldrig Natten, som dette Dienpar,
 Og ingen Stjerne funkled saa straalende og klar.
 Og aldrig brændte Solen sin Blod i Fersken ind,
 Saa varmt, at jo den blegner imod Anias Kind.

Tæt om den hvide Pande sig hvælver Haaret glat,
 Som nu om hvide Vilde den dunkle Sommernat.
 Et Smykke af Rubiner om hendes Hals er lagt.
 De falme imod Læbens blodrøde Farvepragt.

Og da nu fra sit Kammer den unge Pige gif,
 Hun standser Odalisten: „D, vent et Dieblit!
 Som Brud har Du mig smykket, dog før vi længer gaae,
 Min bedste Pynt mig fattes, den ikke savnes maa.“

Saa iler hun tilbage og gaaer i Kamret ind,
 Vildt gløde hendes Dine, mørkt flammer hendes Kind,
 En Kniv hun hurtig tager og skjuler den hos sig.
 „See nu min Pynt er færdig, og jeg vil følge Dig.“

Hassan kan ikke vente, han dem imøde gaaer.
 Et Billed saa fuldendt deiligt, som det der for ham staaer,
 Har aldrig Drømmen dannet, hvor glødende den var,
 Saa skøn, som nu, Ania han aldrig fundet har.

„Hvi skjælver Du, Sultana? En Dronning altid maa
 Med fri og dristig Pande for hendes Slave staae.
 Hæv kun dit søde Hoved. O, hvor Du dog er smuk!
 Hvil Dig i mine Arme, og bønher min Længsels Sut.

Kom, eneste Ania! til denne Skjønhed lagt
 Et Smil, et venligt Blik kun, saa eier Du en Magt,
 Som jeg vil altid hylde, og bød man end Himlen mig
 Den vilde dog Helved være, min Elskte, uden Dig.“ —

— „Jeg kommer“ — hun gjenmæled, — „fordi Du vil det saa,
 Mit Mod og denne Klinge er Alt hvad jeg stoler paa.
 Du leer, — ja vel! — jeg veed det, — vistnok Du stærkest er,
 Dog er dit Spil ei vundet, og Du vil tabe her.

Om end Du Dolken tager og lænker Fod og Haand,
 Min Willie ei Du binder, den fængsler intet Baand.
 Bogt Dig! — af hvert et Bæger Du drikker Døden til.
 Bogt Dig! — hver Frugt Du nyder, jeg først forgifte vil.

Bogt Dig, ved Dag og Nat! om end i min Arm Du laa
 Jeg vilde dog Dig myrde og selv tilgrunde gaae.
 Thi venter jeg din Willie og frygter ei din Magt,
 Jeg elsker Dig ei Hassan, og dermed Alt er sagt.“ —

Enhvert Forsøg maa strande paa denne faste Grund.
 Da Sol gik frem bag Bjerget den næste Morgenfund
 Haremets Port blev aabnet paa Musselmanens Bud,
 Ania, klædt i Pjalter, fra Stedet joges ud.

III.

Hun vandred nu i Dage, hun vandred vel i tre
 Saa inderlig hun sørged og græd i alle de.
 Lang Veien var og Klippen skjar hendes Fod til Blod,
 Men værre var dog Maalet Ania stunder mod.

Hvad Bramas Love byde er hende velbekjendt,
 Og dog er hver en Tanke, hver Lyst mod Hjemmet vendt.
 „Lad kun Braminen dømme — Han vil forbarme sig,
 End eengang ved hans Hjerte jeg nok tør hvile mig.“

Jo nærmere hun kommer og hen til Maalet naaer,
 Desmere vaagner Frygten, med langsomt Skridt hun gaaer.
 Nys tillidsfuldt hun haabed, nu Alt hun tvivler paa,
 Og skjælvende hun hører sit eget Hjerte slaae.

Ved Flodens Bred hun standser og ned i Bølgen seer.
 „Hvor jeg dog er forandret, han kjender mig ei meer.
 Han roste mine Dine, — o, deres Glæds er slukt.
 Min Kind er bleven bleg paa den vildsomme Flugt.

Maaskee han heller ikke mig Arme mindes vil,
 Maaskee en Anden eier hvad før mig hørte til.
 Den blomstrende Orange hvert Die venlig seer,
 Den falmede forglemmes, den husker Ingen meer.“

Nu naaer hun Palmelunden og hvert et velkjendt Sted,
 Men Mindet glæder ikke, hun gyser blot derved.
 Høstede ligger skjult af Skovens mørke Skygge
 Det Huus, som før har fredet om hendes Fred og Lykke.

Med vildsom Fart fløi Skyen og skjulte Maanens Skin.
 I Mandeltræets Grene peb den fugtige Vind.
 Og alle Fugle sove, og flagende og mat,
 Lød Hundens Hyl fra Hytten, ud i den dunkle Nat.

Ukrudt groer langs med Muren, og Alt som uddøet var,
Selv Svalen under Taget sin Nede flyttet har.
Da hyller hun sit Hoved tæt i Gebandtet ind
Og synker under Graad ned paa Døttærsflens Trin.

Fortabt i navnløs Smerte paa engang hører hun
En Nøst, saa fuld af Klage, fra Hyttens dunkle Grund:
— „Vee Dig, vee Dig, Ania! hvi gif Du bort fra mig?
Saa høit som jeg har elsket, kan Ingen elske Dig.“

Hun lytter, Taaren standser, hun kjender denne Nøst,
Den lod i hendes Smerte, den lod i hver en Løst,
Da hæver hun sit Hoved og gjennem Natten klang,
Med søm og bønlig Stemme Anias Klagesang:

„I den dæmrende Nat
Kommer døende, mat,

Til sin Huusbond en angrende Qvinde.
Kan Du høre min Røst?
Boer ei meer i dit Bryst
Endnu Medynd for mig og mit Minde?

Jeg har elsket saa ømt,
Jeg har lykkelig drømt.
I min Elskov og i mine Drømme
Er jeg Din nu som før,
Luf ei for mig din Dør,
Du vil naadigt og skaansomt mig dømme.

Det er mig, Du har kaldt
For din Glæde, dit Alt,
Til hvis Bønner Du forhen har lyttet.
Det er mig, der var rig
Ved at elstes af Dig,
Som sin Lykke for Himlens ei bytted.

Det er mig, der inat
Kommer syg og forladt,
Du har ikke mig kunnet forglemme.
Bild var Beien og lang,
Lad en eneste Gang
Blot mig høre din elskede Stemme.

O, vær venlig og god!
Lad mig døe ved din Fod,
Jeg er træt nu af Smerten og Livet.
Blot et Blik mens jeg døer,
Dmt og hjærligt som før,
Blot de Ord, at Du har mig tilgivet."

Da aabnes langsomt Døren. En Skikkelse hun seer,
Nedboiet, mat og sorgfuld, hun kjender den knap meer.
Taus stod Han foran hende, i Maanens blege Lys,
Ham er det som hun elsker, hvem hun paakaldte nys.

Men hos Ania svinder den sidste Rest af Mod,
 Lydtgrædende hun synker ned foran Mandens Fod.

— „Din Kind er bleg som min, tal dog Fram lidt til mig.
 Har Du da ogsaa sørget og grædt, saavel som jeg?

O, jag mig blot ei fra Dig, vær heller ikke vred.

Jeg trolig har bevaret Dig al min Kjærlighed.

De røved mig jo, Fram, med Magt bort fra mit Hjem,
 Hvad skulde jeg vel gjøre? Jeg var kun svag mod dem.

Og mens de holdt mig fangen paa det fremmede Sted,
 Hver Fugl, som fløi mod Hjemmet jeg gav en Hilsen med,
 Til hver en Vind, som vifted hen mod min Fødestavn,
 Jeg sendte mine Sukke og nærnede dit Navn.

I disse mange Dage hver Tanke gif til Dig,
 I alle mine Drømme Du dvælede hos mig,
 Og over Bjerg og Dale hid løb jeg, — vær ei vred,
 Din var jeg, er jeg, bliver det i al Evtighed.“ —

— „Hvi kommer Du tilbage? Du kjender Loven jo.
 Hos mig Du tør ei blive, og skilles maa vi Do.
 Jeg tvivler ei Ania, meer paa din Kjærlighed,
 Men her blot Døden venter. Drag fra mig bort i Fred.“

— „Vel vidste jeg, min Huusbond! Alt det som ventede her,
 Men Død mig syntes bedre hos Dig end Lykken der.
 Jeg ønskede kun at lønne din Kjærlighed til mig.
 Jeg prøvet er og fristet og bleven tro mod Dig.“

Vel kan jeg aldrig blive, hvad før jeg for Dig var.
 Siroccobinden dræber, der hvor den aandede har.
 Een Time blot lad mig glemme Alt hvad der forestaaer,
 Naar Morgenrøden kommer, beredt til Dom jeg gaaer.

Naar Morgenrøden kommer, men der er længe til,
 Og jeg skal lee ad Døden, hvis Du vil være mild.
 Hvi glindse dine Dine? — Du græder, — har tilgivet?
 O, Gud! saa har jeg Arme ei Ønsker flere i Livet.

Jeg var saa angst og bange, den hele lange Wei.
 Lad mig mit Afsyn skjule, Du fatter mig vist ei.
 Jeg skjælvede tidt og frygted, at det var Synd af mig,
 Meer end jeg elsked Brama, jeg Tram elsked Dig." —

IV.

Da Sol i Osten rødmed den næste Morgenstund,
 Gik Tram med sin Hustru til Braminernes Lund,
 I lange, hvide Klæder de blege Præster kom.
 Ydmyg stod hun ved Templet og ventede sin Dom.

— „Den som forlod sin Hjemstavn og Trofskabsløftet brød
 Skal sænkes i sydende Olie og finde der sin Død,
 Dog da Ania frivillig og angrende kom igjen
 I tvende Secunder blot dvæle hun i den.“ —

Saaledes taler Præsten, hans Ord fuldbyrdes maa.
 Paa Templets Trin hun knæler og hører taus derpaa.
 Nedbøiet gyser Fram ved Dommens strenge Møst,
 Den Stærke græd og klaged, den Svage gav ham Trost:

— „Tviol ikke jeg vilde kjøbe den Lykke som jeg nød
 Hos Dig, min elskte Huusbond, selv for en værre Død.
 Lad fare dine Klager, hvi sørger Du for mig?
 I Mindet vil jeg leve bestandig jo hos Dig.“

Dg samme Aften Dommen de alt fuldbyrde vil,
 En Slette hist ved Floden er udvalgt dertil.
 Paa Qvadersteen staaer Kjæden, halvskjult af Fyrrestammer,
 Dg Kokosolien syder ved de gnistrende Flammer.

Fra fjerne Bjerg og Dale en talløs Skare gif,
 De leire sig om Baalet. Medynk i hvert et Blik.
 Saamange kom der sammen, og tause dog de vare;
 Men midt imellem Folket stod Braminernes Skare.

Dg over denne Scene seer Aftensolen ned,
 Saaer Guld paa Flodens Bølger og dvæler paa hvert Sted,
 Dg kysser Træer og Buske, ret som en kjærlig Fader
 Der Afsted byder Alt, før Hjemmet han forlader.

Paa eengang aabnes Kredsen og Mængdens Blikke saae
 Ania blandt en Skare af unge Piger gaae.
 Cypresser fransje Haaret; men Hænderne de bandt.
 De fine Lemmer skjules af et vølgende Bevandt.

Da lod imellem Mængden heel mangt et lønligt Suk,
 Man stirrede paa hende, hun var saa ung og smuk.
 Vel dækker Blegghed Kinden, men Diets friske Ild
 Af Frygten ikke dæmpes, ei heller Læbens Smil.

Kun eengang svinder Modet, og Dødens Smerte laa,
 I hendes blege Ansyn, hist seer hun Tram staae,
 Han skjælver, mens til Palmen han sig at holde stræber,
 Dg Banvid tegner Smil paa de blodløse Læber.

Salvbrustne Die stirrer af dybe Gulning frem.
De magre Hænder ryste hvergang han hæver dem
Dg tørrer kolde Draaber, som løb af Panden ned;
Hvert Træk bar Bud om Smerten og Qualerne han led.

De bandt for hendes Dine og alle Præster quad
Dødsfangen, huul og klangløs, imens den Arme bad,
Da Sangen var tilende man hende Tegnet gav,
Et Skrig — Ania synker i den skummende Grav.

Hun synker, — ja, men ikke i Kokosolien ned.
I Badet vel hun dukker, dog uden Qual derved.
Thi mens i Bon hun knæled og Bramas Præster sang,
Et Vandkar frem de trilled, deri Ania sprang.

Da jubed hele Mængden i den vildeste Lyst.
Ania hørte Intet, hun laa ved Trams Bryst.
Ukrøt af Dødens Smerte, i Lykken nu hun græder.
Ham seer hun, ham alene, da Præsten til dem træder:

„Jeg hilser Dig min Datter! og priser høit dit Mod.
Forsonet er din Brøde ved Proven, Du bestod.
Brama vil ei, at Du skal her som Offer falde,
Gaae bort! og vær som forhen den Bedste af os Alle.“

Saa følger Dag paa Natten, saa blomstrer Fryd af Sorgen.
Lydt Fuglene for dem sang og meente det var Morgen,
Dg klare Maane smilte saa venlig fra sin Sky,
Mens hans og hendes Lykke fremblomstrede paany.



